

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Qvi ... Illas Omnes Complectitvr Historias, Qvæ Post Secvndam Sex
Tomorvm Editionem ...

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1586

VD16 ZV 1269

XXVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77432)

Ille autem, de quo locuti sumus, beatus latro, beatus inquam, non iam iuxta viam insidias tendens, sed viam ipsam in Christo tenens, ac vitæ prædam subito rapiens, immutato genere, & noua spolia de morte propria reportans: ille nec salustia tempora sciens distulit, nec remedia statûs sui in momenta vltima infelici fraude posuit, nec redemptionis suæ spem in desperationis nouissimum reseruauit, nec religionem antè, nec Christum sciuit. Quòd si scisset, fuisset forsitan inter Apostolos non postremus in numero, qui prior est factus in regno. Ergò etiam ex hoc in extremo placuit Deo, quia ad consequendam fidem non fuit extrema hora illa, sed prima. Opus est ergò, vt homo quotidiano actu prouideat & procuret bonam consummationem. Opus est vt tota vita nostra talis sit in conuersatione, vt liberari mereamur in fine: vt incessabiliter diem transitûs nostri & tempus iudicij cogitantes, nos quoquè cum latrone iugiter proclamemus: Memento mei Domine, cû veneris in regnum tuum.

Pro felici exitu habendo, debet vita nostra virtutibus & sacra cõ uersatione ornari.

BEATI PETRI DAMIANI EPISCOPI OSTIENSIS, SERMO DE RESVRRECTIONE

Domini. Habetur octauo Tomo Aloysij.

POSTVLAVI Patrem meum, dedit mihi gentes, Al. leluia. Si cõsulamus adiutorium iuris peritorum, primum capituli propositi verbum sic describitur: Postulare, est desiderium suum, vel amici sui, in iure apud eum, qui iurisdictioni præest, exponere, vel alterius desiderio contradicere. Actus iste publicus est, & est officium aduocatorum, qui gloriosa vocis confisi munimine, lapsa erigunt, fatigata reparant, nec minùs prouident humano generi, quàm si clypeis & thoracibus sese, patriamque defendant.

27. Martij. Psal. 2.

In exequendo actu isto attendere debemus, qui postulet, quem, vbi, & quid postulet. Aduocatus postulat iudicè in iure rem suam, vel sibi postulat actione proposita. In negotio præsentis aduocatus est Christus, iudex Deus Pater, & locus iuris patibulum Crucis, res postulata Ecclesia de gentibus, nomen actionis, petitio hæreditatis. Rectè Iesum Christum dicimus aduocatum. Vndè Iohannes: Si quis peccauerit, aduocatum habemus apud Patrem Dominum Iesum Christum: ipse est propitiatio pro peccatis nostris. Aduocatus iste apud Patrem desiderium suum exposuit, quando pro salute humani generis oblatus est, quia ipse voluit. Desiderium eius est salus nostra, quam in cruce sitiens vsque in finem suos legitur dilexisse. Sed & hoc desiderium amicorum fuit, quibus dixit: Iam non dicam vos seruos, sed amicos, quia seruus nescit quid faciat dominus eius. Vos autem dixi amicos, quia omnia, quæ audiui à Patre meo, nota feci vobis. Itèm, Maiorem charitatem nemo habet, quàm vt animam suam ponat quis pro amicis suis. Conuenienter Patrem postulat, qui semper exauditus est. Nam & vulgò & vulgariter dicitur: Securus vadit ad placitum, qui patrem habet iudicem. De eo nanque Pater dixit: Hic est filius meus dilectus, in quo mihi benè complacui. Nam cùm Filius eiusdem substantiæ sit cum Patre, in natura quidem humana, quam sibi personaliter vniuit, postulat pro nobis, vel allegat propitiium iudicem, & propositi sui desiderij nobis fructum reportat. Nec incongruè Patrem dicimus, cùm in persona Filij Propheta dicat: Iudica, Domine, nocentes me, expugna impugnantes me. Et ipse filius: Non quæro gloriam meam, est qui quærat, & iudicet.

Iesus Christus apud Patrem noster est aduocatus. I. Iohan. 2.

Iohan. 17. Iohan. 15.

Mat. 3 & 17

Psal. 34. Iohan. 8.

In plerisque sacrae scripturae locis ordo qui dem iudiciorum ab ipso Deo institui videtur, & seruari. Quidam vir simplex & rectus, ac timens Deum, cùm expleto officio matutino, egrederetur ecclesia, & à discipulis rogaretur: Quid audisti in ecclesia, Pater? respondit: Quatuor audiui, sex notavi. Subtilis plane responsio fuit, & fidelis. Quatuor nanque versiculos Psalmi decimioctauo audierat, scilicet, Lex Domini immaculata, conuertens animas, & tres alios, qui sequuntur, in quibus sex notantur, quæ sunt: lex, testimonium, iustitia, præceptum, timor, iudicia. In his partim personæ, quæ in iure sunt necessariae, partim actus eorum exprimuntur. Nam & Dominus, qui iudex est, & lex, secundum quam iudicatur: & officium testium sub hoc nomine testimonium, actoris quoque & rei merita per hoc nomen iustitiæ

Sex sunt, quæ de Domino iudice prædicantur.

iustitiæ designantur. Nam & merita causarum partium assertionem panduntur. Sententia iudicis sub hoc nomine præceptum, accusatoris & executoris officia, duobus ultimis nominibus, quæ sunt timor & iudicia, indicantur. Quinque prioribus accidentibus innituntur, sextum quadrinis. Lex Domini immaculata, conuertens animas. Testimonium Domini fidele, sapientiam præstans paruulis. Iustitiæ Domini rectæ, lætificantes corda. Præceptum Domini lucidum, illuminans oculos. Timor Domini sanctus permanet in seculum seculi. Iudicia Domini vera, iustificata in semetipsa, Desiderabilia super aurum & lapidè preciosum multum, & dulciora super mel & fauam. Præfata sanè Domini dicuntur esse. Est etenim lex, quæ non est Domini, vt peccati, de qua dicit Apostolus: Video aliam legem in membris meis, repugnantem legi mentis meæ, & captiuantem me in lege peccati, quæ est in membris meis. Sunt & iustitiæ humanæ, de quibus dicitur: Omnes iustitiæ nostræ, tanquam pannus menstruatus. Sunt & præcepta humana, quibus Petrus obediendum non esse dicit: Obedire, inquit, oportet magis Deo, quam hominibus. Timor quoquè humanus à Domino reprobatur. Vnde ait: Nolite timere eos, qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere.

Item sex
de homini-
bus repro-
bis.
Rom. 7.

Eccl. 64.

Ag. 5.
Matth. 10.

In proposito autem versiculis omnia dicuntur esse Dei. Primum, scilicet lex, bina habet accidentia, quæ sunt, immaculata, conuertens animas, siue de lege naturali, vel scripta, seu lege gratiæ. Vnicuique enim harum trium legum, scilicet naturali, scriptæ, & legi gratiæ, hæc duo conueniunt: nam immaculata debet esse, & conuertens animas. Naturalis lex hæc duo habebat præcepta: Quod tibi fieri non vis, alij non feceris: & quod tibi vis fieri, alij facias: quæ sunt, non obesse, & prodesse. Et hoc quantum ad primum, scilicet immaculata. Quantum ad secundum, conuertens animas, in primo non malefica, in secundo benefica: in primo sine macula malitiæ, in secundo conuertens animas ad mansuetudinem beneuolentiæ. Nam cum tres naturales potentia in sint anima, scilicet ira, ratio, concupiscentia: concupiscentia data est, vt monearis ad appetendum quæ tibi licita sunt: ira ad indignandum contra ea, quæ illicita sunt: ratio data est in medium, cohibens & dirigens vtrunque, nè ira ultra terminos iræ moueatur, & nè concupiscentia appetat illicita. Itaque lex naturalis, quantum in se est, est immaculata. Lex quoquè scripta immaculata est, & conuertens animas. Immaculata, id est, sine sordibus idololatriæ: conuertens animas ad seruendum Deo: quod tantum filij Israël faciebant. Lex autem gratiæ reuera est immaculata, & conuertens animas. Nam & Ecclesia hac lege ducitur: dicitur enim esse sine macula & ruga, sine macula criminis, sine ruga simulationis. Etiam lex Evangelica est sine errore hæresis, conuertens animas simpliciter & directè sine figmento hypocritis. Attendite gradus istos, quia prima lex est, immaculata secunda magis, tertia maximè: sic & conuertens animas.

Sancta ma-
ter ecclesia
sine macu-
la & ruga.
Ephes. 5.

Testimo-
nium Do-
mini bina
habet acci-
dentia.

Psal. 118.

Item Do-
mini iusti-
tiæ.
Iacob. 1.
1. Cor. 4.
1. Cor. 15.

Hebr. 11.
Iacob. 2.

Testimonium Domini bina habet accidentia, scilicet fidele, sapientiam præstans paruulis. Testimonium Domini dicitur, quæcunque in scriptis sanctis testificatur Dominus, aut promittens, aut præcipiens. Continentur itaque testimonia in promissis, & præceptis: quia quæ promittit, soluit, siue iustus præmia, siue iniustus tormenta. Sapientiam præstans paruulis, in quantum est præcipiens: quia qui paruuli sunt scientia, ex præceptis Domini redduntur sapientes: vt ibi ostenditur. Mandatis tuis intellexi. Est itaque fidele testimonium Domini, in explanatione præceptorum eius. In primo intellige promissiones, & comminationes: in secundo, prohibitiones. Fidele est, promittens, & comminans. Sapientiam præstans paruulis, prohibens, & præcipiens.

Iustitiæ Domini binis conuertuntur accidentibus, quæ sunt, rectæ, lætificantes corda. Iustitiæ Domini, opera iustorum: vnde & ipsi iusti appellantur. Sed dicuntur esse Domini, quia omne datum optimum, & omne donum perfectum desursum est, descendens à Patre luminum. Quid enim habes, ô homo, quod non accepisti? Item, Gratia Dei sum in quod sum. Ea autem opera iustitiæ appellari possunt, quæ fide nascuntur, & dilectione consummantur. Nam sicut sine fide impossibile est quenquam placere Deo, ita & fides sine operibus mortua est. Fides autem, quæ per dilectionem operatur, & proficit, & sufficit ad salutem. Hæc sunt iustitiæ Domini rectæ, lætificantes corda per serenam conscientiam.

Præcc.

SURIUS

q. ber
Mober
RVIII
5

DE RESURRECTIONE DOMINI.

123

Præceptum binis gaudet accidentibus. Est enim lucidum, illuminans oculos ex sui doctrina. Sunt quippe quædam lucida, & non illuminantia, ut carbo sine flamma lucidus est, non tamen illuminat. Flamma sine carbone & lucet, & illuminat. Præceptum Domini lucidum est sine confusione sententiarum, illuminat oculos ex infusione gratiarum. Vndè illud: Lucerna pedibus meis verbum tuum, & lumen semitis meis. Et beatus Petrus: Cui benefacitis, inquit, attendentes tanquam lucernæ lucenti in caliginoso loco. Singulariter autem ponitur præceptum, quantum multa sint præcepta, quia (ut ait Gregorius) præceptum Domini & vnum est, & multa sunt: multa propter diuersitatem operis, vnum in radice charitatis.

Timor Domini sanctus permanet in seculum seculi. Excluso humano timore, hic notatur filialis, siue castus. In hoc quod dicitur, Timor Domini sanctus, intelligitur castus, & est initium sapientiæ timor Domini. Quod autem dicitur, permanens in seculum seculi, filialem designat.

Iudicia verò Domini suo quaternario vehuntur: sunt vera, iustificata in semet ipsa, desiderabilia super aurum & lapidem preciosum multum, dulciora super mel & fauum. Iudicia Domini sunt retributiones, quibus vel reprobos punit, vel iustos remunerat. Ea quamuis sint sæpè occulta, semper tamen vera sunt & iusta, veritatem iusti iudicis sequentia. Sunt iustificata in semet ipsa, non sicut humana iudicia, quæ aliunde formantur, sicut ex allegationibus aduocatorum, & ex depositionibus testium, & recitationibus instrumentorum. Vndè & per hoc sæpè falluntur iudices: & quamuis ordo iudiciarius seruetur, nonnunquam tamen innocens condemnatur, & nocens absoluitur. Iudicia autem Dei ex semet ipsis iustificationem accipiunt, sicut per Prophetam dicitur: Non secundum visionem oculorum iudicabit, nec secundum auditum aurium arguet, &c. Sunt autem desiderabilia, id est desiderari dignissima super diuitias & delicias. In auro & lapide precioso intellige diuitias, in melle & fauo delicias. Diuitiæ autem maxime intelliguntur in pecunia & potentia. Per lapidem preciosum, quo potentes & nobiles vtuantur, gloria potentia. Porro diuitiæ aliæ cum difficultate acquiruntur, aliæ sine difficultate. In melle, quod liquidum est, delicia & voluptates sine labore. In fauo, quod mel & ceram continet simul, voluptates cum difficultate.

Ecce quidam ludus iudiciarius occurrit nobis in scripturis, Deum Patrem representans. Locus iuris, in quo Aduocatus noster postulat, patibulum Crucis fuit. Cum enim ex officio suo aduocati habeant stare, ipse non stans, sed toto corpore extenso in ligno Crucis, apud Patrem pro nobis allegavit, desiderium suum & amicorum suorum exponens, & aduersarij desiderio contradicens vsque ad proprij sanguinis effusionem. Rem suam postulat, id est genus humanum, quod ipse creauit, cuius verum dominium habebat. Ecclesiam de gentibus conuerti postulauit, tanquam proprius hæres, hæreditatis petitionem proponens, & in possessionem de iure mitti desiderans. Petitio autem hæreditatis ex ordine & regulari iure proponitur aduersus eum, qui possidet pro hærede, vel possessore. Pro hærede possidet, qui dicit se hæredem esse, cum non sit: pro possessore possidet quis, cum nullo titulo potest tueri suam possessionem, qui si requiratur quare possideat, nullam aliam causam allegat, nisi quia sic possideo. Rectè autem proposuit Dominus noster aduersus diabolum, quia hæreditatem Domini pro possessore possidebat malignus prædo: de quo Prophetæ: Væ qui prædatis, nonne ipse prædaberis?

In hac aduocatione siue postulatione Aduocati nostri maxime gaudet Ecclesia die Resurrectionis Dominicæ, quia Aduocatus postulauit, quia postulata impetravit, quia impetrata obrinuit, & possedit. Indè est quod tripliciter laudem subiungit. Introducens enim Filium loquentem ad Patrem, & dicentem: Postulavi patri meo: Ecclesia responderet: Alleluia, id est Deo laudes, quia postulasti. Item, Dedit mihi gratias: & responderet Ecclesia: Alleluia, id est Deo laudes, quia impetrasti. Item, In hæreditatem mihi: Responderet: Alleluia, quia obtinuisti, & possedisti. Consociemur igitur & nos in hanc laudem vniuersalis Ecclesiæ, ut cum electis in hæreditatem Domini intraturi, ad resurrectionem Domini peruenire valeamus perpetuo gauisuri. Quod ipse præstare dignetur, qui viuus & regnat per omnia secula seculorum, Amen.

DIVÆ AVGVSTÆ VIRGINIS ET MARTYRIS

VITA, QUAM EX ANTIQVIS MONIMENTIS ET PIA
maiorum traditione clarissimus & doctiss. Dominus Minutius de Minu-
tis à Seruallo collectam et eleganter conscriptam ad nos misit,
patris sue patronam sic veneratus.

27. Martij.

Illa pars iam
 recensetur
 sub nomi-
 ne marchie
 Tarvisinæ.

Matrucus
 Christianos affi-
 git, & in
 ter hos et
 iam filia.
 Augusta
 Christiana
 nam religi-
 onem am-
 plectitur.
 In templis
 Christianis
 norum affi-
 dua est.

Precibus in-
 tenta, ab
 ijs ne qui-
 dem à pa-
 tre se abdu-
 ci patitur.

Augustæ
 prudens re-
 sponsum.

conicitur
 in carcere

Duos sibi
 patris ius-
 su dentes
 euelli fert
 non impa-
 tienter.

VM olim variæ ab Australibus regionibus nationes labe-
 factatis iam Imperij Romani rebus ad Italiã infestandam
 confluxissent, ac multi Barbari duces, soli vbertate & amce-
 nitate, cælique temperie illecti pedem in ea fixissent: con-
 stans inter Foro iulienfes fama est, Matrucum quendam Prin-
 cipem & genere & opibus insignem, natione, vt ferunt, Ale-
 mannum sub ea tempora in agro Foro iulienfi multis præ-
 dijs occupatis confedisse, & arcem regiumq; palatium in e-
 ditiore monte non procul à Seruallo construxisse. Vbi
 cum viribus facile auctus esset, in loci illius incolas tyrannidem exercere cepit, cru-
 delem quidem illam, sed eo multo crudeliorem, quod, cum acerrimus esset idolo-
 rum cultor, eos, qui Christi fidem profiterentur, vehementer infestaretur: cuius
 rei exemplum in Angultam filiam tenera ætate virginem edidit. Nam cum illa ad
 Christianam religionem animum applacuisse, atque in ea non parum profici-
 set, clam patre sacro baptismo vltro experito & suscepto in Christianorum nu-
 merum referri voluit. relata autem pijsimam veram religionis ritibus plane addicta
 sic fuit, vt toros interdum dies in ecclesijs transigeret. Quæ res patri quoniam se il-
 la reciperet ignaro suspecta esse cepit, & cum vereretur ne fugam adornaret, dili-
 gentius obseruandam ratus, cum illa pro more ad pium illud locum secederet, clam
 exploratorem submisit, qui singula accuratè notaret, ac referret. Is templum Chri-
 stianorum ingressam secutus, virginem, quod genibus flexis, ac manibus vultuque
 ad cælum sublato more Christianorum Deum precaretur, ad eam religionem esse
 conuersam intellexit, & ad Matrucum mox rediens, rem, vt erat, renunciauit. qui
 grauius iratus filiam è templo confestim accersi iuberet. At illa patris iussa nuncian-
 ti constanter respondit, sibi cum Deo cælorum rege esse tunc negocium, vbi ei sa-
 tisfecerit, patri esse obtemperaturam, & precibus cum tandem modum imposuisset,
 ad patrem se retulit. quam ille ira vehementer accensus duris admodum verbis
 excepit, obiurgatam acriter, quod maiorum religionem, paternam autoritatem,
 familiæ decus, ac denique castitatem suam tam parui faceret, vt ijs neglectis ad alie-
 nam eamque contempnissimam religionem sese conuerteret. Ad quæ presentia ani-
 mo respondens virgo, rerum omnium conditorem Deum, inquit, quantum in me
 est amo, veneror & colo: cum caliculis frequens mihi est colloctio & cõsuetudo:
 castitatem pudicitiamque meam Christo regi deuoui & despondi, quem si tu quo-
 que cognouisses mi pater, haud dubie totum te illi dederes. Matrucus filiam sua mo-
 nita auersantè detestatus, eam in carcerem conijci iubet, serio rursus admonitam,
 vt diligenter potius omnia perpendat, quam temerè in se patris iram concitet: ni
 faciat, grauissima eam manere supplicia. Postero die è carcere ad patrem adducta,
 cum, persisteret ne in sententia, rogaretur, fortiter respondit, Christum se vnum &
 verum Deum agnoscere & colere, cui soli perpetuò sit obsecutura. Quæ virginis in-
 dicendo libertate magis etiam exacerbatus pater duos illi dentes euelli iubet. Nec
 eo tormento tamen quicquam à constantia abducta, sed magis magisque ad Chri-
 sti fidem profitendam animum obfirmans, patri ijsque qui aderant omnibus palam
 edicit, non inuitam se quemuis etiam cruciatum & dolorem excepturam, nimirum
 vt Christi sui sponsi vestigijs insisteret, cumq; aliquotenus imitaretur, qui pro se-
 cerbissimam mortem subire non recusasset. Quo filiam animo esse ægerimè fe-
 rens pater, inducias nihilominus, & ad deliberandum tempus ei permittendum ra-
 tus, cum longè grauius supplicium nisi à religione Christiana deficeret intermina-
 tus esset, in carcerem retrudi imperauit. Vnde postridie eius dies rursus ad patrem
 deducta, cum nihil pretermisisset earum rerum quibus animum eius se flectere pos-
 se existimaret, omniaq; frustra essent, tandem furore correptus filiam inter duas ar-
 boreas

SURIUS

aber
 nobis
 RVIII
 5

DE SANCTO PETRO ABBATE PORTVENSIS.

125

bones mediati suspendi, ac submisso igne torqueri iussit, cumque eam flamma nihil læderet, tota excogitata est, quæ prominentium clavorum acumine eius corpus dilaceraret. Sed hoc etiam tormenti genus, angelo cælitus demisso, qui rotam confringeret, euasit. Ad extremum ergo, postquam & patrem & adstantem turbam ad Christianam religionem frustra hortata esset, capite truncatur. Eius corpus aliquot post annis in eo monte repertum fuit, qui olim Mons Marcumtoni, postea vero ab ipsa virgine mons Sanctæ Augustæ nuncupatus est. Quo in loco extat templum ad virginis honorem extructum & consecratum: cuius primum ædificati nulla, reparati vero vetustissima memoria habetur. Illud satis constat omni ætate quamplurimos Diuæ Augustæ intercessionem à Deo fuisse liberatos, ac liberari continue, idque tabulæ votiuæ cum ab incolis tum à naucleris Venetis eò delatæ testantur. Porro Diuæ Augustæ festum 27. die Martij: Inuentio 22. Augusti, consecratio templi in Octaua Paschæ celebratur.

Tormenta quibus cōstantiā tentat patet irrita sunt. Capite plectitur.

Claret miraculis.

VITA PIÆ MEMORIÆ PETRI ABBATIS PORTVENSIS, PECCATORIS APPELLATI, EX LIBRO

quinto Hieronymi Rubei de gestis Rauennatum.

O ferè tempore, quo Petrus Damiani floruit, insignis habebatur Petrus Portuensis cœnobij præfectus: qui nobili Honestorum Rauennati familia genitus, literarum haud omnino expers, cum esset sacerdos, ut votum persolueret, quod in nauigatione, tempestate actus, nuncupauerat diuæ Mariæ Virgini, in portu Rauennati, ædem ac cœnobij extruxit: quod deinceps, ob eam à loco sumptam causam, Portuense cœnobium est appellatum. Ibi sacerdotum cœuentum instituit, quibusdam præscriptis legibus, quas Paschalis secundus Pontifex Max. ad se missas firmavit. Ab eo plurimum propagatus ordo est, qui nunc Canonicorum Lateranensium vocatur, egregium certè bonorum hominum ac doctorum seminarium. Eæ leges ab Rhenensibus, Bononiæ: Nicosensibus, in Pisano: à multisque, præterea acceptæ & seruatæ sunt. Senex obiit quarto Calendas Aprilis, anno à partu Virginis 1119. Rauennæ in Portuensi ab se extructo cœnobio: ibique ad læuam ingredientibus templum, iuxta sacram turrum sepultus est. Satis autem, ut puto, constare potest, quantum inter hunc & Petrum Damiani intersit. Est quidem vterque Petrus, vterque Rauennas: ambo sanctè ac innocenter vixerunt, eodemque ferè tempore: quodque fecit, ut multi eos non internoscerent, ambo Peccatores appellati: (inoleuerat enim mos, ut, qui religiosè tunc viderent, ob animi demissionem, sese inscriberent Peccatores: idque facillè cognosceret, qui monumenta illorum temporum euoluerit) Petrus tamen Portuensis præfectus, semper sacerdos, Petrus autem Damiani, monachus. Ille in Portuensi cœnobio perpetuò ferè vitam traduxit: hic in Catriana solitudine. Ille Rauennæ diem obiit suum: hic Fauentiæ. Ille quarto Calend. Aprilis: hic octauo Calend. Martias. Ille anno 1119. hic octuagesimo supra millesimum. Quodque hac ratione inter se differrent, Dantes de Petro Damiani scribens, Paradis. ca. 21. videtur testari. Dum enim Petrum Damiani loquentem iaducit, se Petrum Damiani fuisse inquit, in Catrianaque solitudine vixisse: Petrum autem Peccatorem, in diuæ Virginis Mariæ ad litus Hadrianum, commoratum.

Martij 29. B. Petri patria & familia.

Extruit Portuense cœnobium. Instituit ordinem Canonicorum Lateranensium. Obiit.

Sepelitur:

Monachi olim peccatores vocati sunt.

(.)

APRIL